

РЕШЕНИЕ

№ 1454

гр. Русе, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Д. Иванов

при участието на секретаря Теодора Ив. Петрова
като разгледа докладваното от Ивайло Д. Иванов Гражданско дело №
20224520103065 по описа за 2022 година

Ищцата К. К. С. действаща лично и със съгласието на своя баща и законен представител К. К. С., твърди, че е родена на ***** в гр.Русе и живее на адрес: *****, заедно със своите родители. Към лятото на 2017г. е била ученичка и завършила втори клас. В същия блок и вход, но на етаж 9, живеел ответника, заедно със своята майка М. В. Д. Ищцата бегло познавала ответника. На 13.06.2017г., след среща с майка си, около 14.00 часа, К. С. се прибираща пеш до дома си. Приближавайки блока, в който живеела, тя забелязала В. Г.. Ищцата повикала асансьора, за да се качи с него до апартамента на баба си, която също живеела в този блок. В асансьора заедно с К. С. влязъл и ответника. Възползвайки се от ситуацията, че момичето е само и незащитно, В. Г. решил да извърши с нея блудствени действия. Той я прегърнал през раменете и после започнал да я опипва по задните части, а след това и по гърдите. След като асансьора спрял на асансьорната площадка на етаж, на който живеела бабата на ищцата, последната бързо го напуснала и влязла в апартамента на баба си. Силно уплашена и смутена от действията на ответника, К. С. първоначално не споделила с баба си за случилото се, но когато майка ѝ Ю. В. се завърнала от работа, вечерта на същия ден, ищцата подробно и със страх и разказала за случилото се. След размишления, как преживяното ще се отрази на детето, двамата родители в крайна сметка решили да сигнализират за инцидента органите на МВР. Така във връзка със случая било образувано ДП № 1314/2017г. по описа на ОДМВР – гр.Русе, за престъпление по чл.149, ал.1 от НК. По делото като обвиняем бил привлечен В. Г. за извършване на посоченото престъпление. След приключване на разследването от страна на

РРП бил изготвен и внесен в РРС обвинителен акт срещу В. Г. за престъпление по чл.149, ал.1 от НК, с пострадало лице К. С.. Поради отводи на съдиите в Русенския съдебен окръг, по разпореждане на ВКС, делото било разгледано от РС – гр.Разград, като било образувано НОХД № 360/2020г. по описа на РС – гр.Разград. С присъда от 19.03.2021г. РС – гр.Разград е признал подсъдимия В. Г. за виновен в извършването на престъпление по чл.149, ал.1 от НК и го е осъдил на наказание „лишаване от свобода” за срок от 3 години, чието изпълнение е отложено за срок от 4 години. Присъдата е била обжалвана и с влязло в сила Решение № 13/10.03.2022г. по ВНОХД № 238/2021г. по описа на Окръжен съд – гр.Разград първоинстанционната присъда е изменена като е намалено наказанието „лишаване от свобода” на 1 година и 6 месеца, а в останалата си част присъдата е била потвърдена. Твърди, че от деянието на ответника са й причинени неимуществени вреди, изразяващи се в преживени емоционални и психологически травми, които я съпътстват до и към момента, въпреки изтеклия период от време. Тя станала по затворена в себе си. Макар и на тинейджърска възраст към момента К. С. все още плахо и несигурно общува с момчета на нейната възраст, а сексуалните теми за нея все още са „табу”. Преживяла е и стрес, непосредствено след инцидента, който се е отразил на психиката ѝ. Станала неуверена, недоверчива и изпитвала ужас при случайни срещи с ответника, с когото все още живеят в един вход на блока. Тези неимуществени вреди ищцата оценява на 6 000.00 лева, които следва на основание чл.45 от ЗЗД, да ѝ бъдат заплатени от ответника. Поради това моли съда да постанови решение, с което да осъди В. Д. Г. да заплати на непълнолетната К. К. С., действаща лично и със съгласието на своя баща и законен представител К. К. С., сумата от 6 000.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на деликта - 13.06.2017г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира и направените по делото разноски.

Съдът, като взе предвид изложените от ищцата в исковата молба фактически обстоятелства, на които основава претенцията си и формулирания петитум, квалифицира правно предявения иск по чл.45 от ЗЗД.

Ответникът В. Д. Г. оспорва изцяло предявения иск, като твърди, че е погасен по давност, тъй като е изтекла 5-годишната давност на вземането по чл.110 от ЗЗД, както и че е изтекла 3-годишната давност по отношение на претендираната лихва за забава върху главницата.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

С влязла в сила присъда присъда № 16 от 19.03.2021г. по НОХД № 360/2020г. по описа на РС – гр.Разград, изменена с Решение № 13/10.03.2022г. по ВНОХД № 238/2021г. по описа на Окръжен съд – гр.Разград, ответникът В. Д. Г. бил признат за виновен в това, че на 13.06.2017г. в гр.Русе, извършил действия с цел да възбуди полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14 годишна възраст – прегръщал и опипвал К. К. С., с ЕГН: ***** по гърдите, гърба и задните части – престъпление по чл.149, ал.1 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода” за срок от 1 година и 6 месеца, чието

изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от 4 години.

От заключението на изготвената по делото съдебно-психиатрична експертиза се установява, че вследствие на извършените по отношение на К. К. С. блудствени действия, през един от най-важните периоди на живота /прехода от детство към зрелост/ е претърпяла емоционално-психологична травма, проявила се с неудобство, страхови изживявания, кошмарни сънища, гняв, затваряне в себе си. Тези проявления, благодарение на семейството и най-вече на майката постепенно избледняват и се отдалечават. Случилото се с К. С. е дало отпечатък върху състоянието ѝ – станала е по затворена, не допуска всеки до себе си и внимателна в общуването – предпочита определен кръг приятели и семейство.

В показанията си свидетелката Ю. И. В., която е майка на ищцата, обяснява, че това, което се случило на дъщеря ѝ в детските години, изцяло е опорочило детството ѝ. След инцидента с дъщеря ѝ дълго се борили с нейните страхове, които са резултат от тази случка, борили се с нейното притеснение и неудобство. Израснала от 10-та до 15-та година с мисълта, че не е получила отговор от страна на родителите си и Държавата, за случилото се. Тя пораснала като една по-затворена дама, недоверчива, по-разсъдлива от останалите, с което свидетелката счита, че ѝ е било отнето много. Дъщеря ѝ нямала приятел, защото била недоверчива, трудно вярвала вече на доброто и страховете ѝ били много. Изпитвала и ужас при случайни срещи с ответника, с когото все още живеят в един вход на блока /обяснява за случила се такава среща/.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи от който са: деяние, вреда, противоправност на деянието, причинна връзка и вина, съединени от правната норма на чл.45 от ЗЗД в едно единство. Необходимо е да са осъществени всички тези елементи на фактическия състав, за да е налице непозволено увреждане. От влязлата в сила присъда № 16 от 19.03.2021г. по НОХД № 360/2020г. по описа на РС – гр.Разград, изменена с Решение № 13/10.03.2022г. по ВНОХД № 238/2021г. по описа на Окръжен съд – гр.Разград, се доказват извършеното деяние, неговата противоправност и вината на ответника, т.е. тези елементи от фактическия състав не подлежат на преразглеждане. Ответникът са бил признат за виновен в това, че е извършил престъпление по чл.149, ал.1 от НК то виновно – при пряк умисъл /една от формите на вината/, като на 13.06.2017г. в гр.Русе, извършил действия с цел да възбуди полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14 годишна възраст – прегръщал и опипвал К. К. С., с ЕГН: ***** по гърдите, гърба и задните части. Влязлата в сила присъда е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието на основание чл.300 от ГПК.

Вредата е основния елемент от непозволеното увреждане. Без наличието на такава, не може да се говори за този правен институт. В конкретния случай е налице претърпяна неимуществена такава от страна на ищцата, изразяваща се в претърпените от нея преживени емоционални и психологически травми, които я съпътстват до и към момента, въпреки изтеклия период от време. От заключението на изготвената по делото съдебно-психиатрична

експертиза и показанията на свидетелката – нейна майка, които показания съдът няма основание да не кредитира, като взаимно свързани, непротиворечиви и подкрепящи се от заключението на вещото лице по экспертизата, а и по делото не са събрани други доказателства, които да опровергават изложените от нея факти, се установяват претърпените от ищцата неимуществени вреди. Тя станала по затворена в себе си. Макар и на тинейджърска възраст към момента К. С. все още плахо и несигурно общува с момчета на нейната възраст, а сексуалните теми за нея все още са „табу”. Преживяла е и стрес, непосредствено след инцидента, който се е отразил на психиката ѝ. Станала неуверена, недоверчива и изпитвала ужас при случайни срещи с ответника, с когото все още живеят в един вход на блока. Вследствие на извършените по отношение на К. К. С. блудствени действия, през един от най-важните периоди на живота /прехода от детство към зрелост/ е претърпяла емоционално-психологична травма, проявила се с неудобство, страхови изживявания, кошмарни сънища, гняв, затваряне в себе си. Тези проявления, благодарение на семейството и най-вече на майката постепенно избледняват и се отдалечават. Случилото се с К. С. е дало отпечатък върху състоянието ѝ – станала е по затворена, не допуска всеки до себе си и внимателна в общуването – предпочита определен кръг приятели и семейство. Причинната връзка между деликта и причинените вреди е пряка и непосредствена. Ответникът чрез виновно и противоправно действие – извършени блудствени действия спрямо ищцата, при пряк умисъл ѝ е причинил горецитираните неимуществени вреди. Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Това обезщетение има за цел да репарира в относително пълен обем претърпените неимуществени вреди, резултат от извършеното престъпление. Претърпените неудобство, страхови изживявания, кошмарни сънища, гняв, затваряне в себе си, благодарение на семейството и най-вече на майката постепенно избледняват и се отдалечават – видно от экспертизата.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че следва да уважи предявения иск за претендираните неимуществени вреди в размер от 6 000.00 лева. Този размер на обезщетението, който ответникът следва да заплати на ищцата, съдът счита за справедливо определен, свързан с обективно настъпили обстоятелства – обсъдени по-горе, като е съобразен периода, през който те са търпени. Така определеното обезщетение, съдът счита, че изцяло покрива претърпените от К. С. неимуществени вреди, причинени в резултат на извършеното от ответника престъпление на 13.06.2017г. В. Г. е направил възражение, че претенцията за претендираното обезщетение за претърпени неимуществени вреди е погасена по давност, но съдът намира същото за неоснователно. Съгласно чл.110 от ЗЗД с изтичане на 5-годишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Съгласно чл.114, ал.3 от ЗЗД за вземания от непозволено увреждане давността почва да тече от откриването на дееца. В случая това е датата на извършване на процесното престъпление от него – 13.06.2017г. и 5-годишната давност за претендираното обезщетение за причинените от престъплението неимуществени вреди изтича на 13.06.2022г. Искът обаче е предявен на 06.06.2022г., когато е подадена исковата молба на ищцата в РРС, т.е. преди

изтичането на давността срок.

Съгласно чл.84, ал.3 от ЗЗД ответникът дължи и законна лихва върху главницата, считано от деня на деликта – 13.06.2017г. до окончателното ѝ изплащане. В. Г. е направил възражение, че претенцията за лихвата за забава е погасена също по давност. Съдът намира това възражение за частично основателно. Съгласно чл.111, б.“в“ от ЗЗД с изтичане на 3-годишна давност се погасяват вземанията за лихви. Тъй като исковата молба на ищцата е предявена на 06.06.2022г., то ответникът дължи лихва за забава върху главницата на присъденото обезщетение за периода 06.06.2019г., която следва да бъде присъдена на ищцата. В останалата си част за периода 13.06.2017г. до 05.06.2019г. претенцията на ищцата за присъждане на лихва за забава върху главницата на присъденото обезщетение е неоснователна и следва да се отхвърли като погасена по давност.

Ответникът е направил по делото искане да бъде освободен от заплащане на държавни такси и разноски за производството по делото. Към искането си е представил декларация, съгласно която е безработен от 2008г., не реализира доходи и не притежава имущество с изключение на апартамента, в който живее и 1/3 идеална част от вилно място с двор, който имот не е на значителна стойност. Съдът обаче намира, че не следва да освобождава ответника от заплащане на държавни такси и разноски за производството по делото. Същият е в трудоспособна възраст – на 51 години и няма представени доказателства да страда от тежко заболяване, което да му пречи да работи, като това, че е безработен от 2008г. сочи, че той не си търси активно работа, а най-вероятно разчита на социални помощи, като сам се поставя това в това си положение. Няма данни и какви помощи получава, тъй като все пак са му необходими средства да преживява и осигурява издръжката си. Не е женен, живее сам и няма данни да осигурява издръжка на свои низходящи или възходящи. По тези съображения съдът счита, че не са налице предпоставките на чл.83, ал.2 от ГПК и не следва да освобождава ответника от заплащане на направените по делото разноски и дължимата държавна такса. Поради гореизложеното, на основание чл.78, ал.1 от ГПК и предвид уважаването на предявения иск, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените по делото разноски в размер на 500.00 лева – заплатено възнаграждение на редовно упълномощения адвокат.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по бюджетната сметка на Районен съд – гр.Русе, направените по делото разноски за заплатено възнаграждение на вещото лице в размер на 300.00 лева, както и държавна такса върху уважения размер на иска от 240.00 лева.

Мотивиран така и на основание чл.235 и сл. от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. Д. Г. от *****, с ЕГН: *****, да заплати на К. К. С., с ЕГН: *****, действаща лично и със съгласието на своя баща и законен представител К. К. С., двамата с адрес: *****, сумата от 6 000.00 /шест хиляди/ лева,

представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.06.2019г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 500.00 /петстотин/ лева – направени по делото разноски.

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. К. С., с ЕГН: *****, действаща лично и със съгласието на своя баща и законен представител К. К. С., двамата с адрес: *****, против В. Д. Г. от *****, с ЕГН: *****, иск в частта за претендираната лихва за забава върху присъдената главница на обезщетението за неимуществени вреди за периода 13.06.2017г. до 05.06.2019г., като ПОГАСЕН ПО ДАВНОСТ.

ОСЪЖДА В. Д. Г. от *****, с ЕГН: *****, да заплатят по бюджетната сметка на Районен съд – гр.Русе, сумата от 240.00 /двеста и четиридесет/ лева - държавна такса за производството по делото върху уважения размер на иска и 300.00 /триста/ лева - направени по делото разноски за възнаграждение на вещо лице.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Русенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Русе: _____